

La Comédiathèque

Diagnostic Reservat

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:

<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>

Diagnostic rezervat

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

Patrick se află în comă profundă în urma unui accident cu o bicicletă închiriată. Rudele sale, pierdute din vedere de mult timp, sunt chemate la căpătâiul lui pentru a decide asupra soartei sale și pentru a evita orice încălțănare terapeutică. Dar această decizie colectivă este cu atât mai dificil de luat cu cât pacientul se dovedește a nu fi chiar cel despre care se credea, fiind deținătorul unui secret care ar putea aduce mulți bani...

Personaje

Alan: fratele lui Patrick
Clara: sora lui Patrick
Sam: partenera lui Patrick
Doctor Cash: medic
Blondy: asistentă medicală
Santos: polițist

*Santos poate fi interpretat de actorul care îl joacă și pe Cash.
În acest caz, va fi machiat și costumat astfel încât să nu fie recunoscut.
Este, în orice caz, o convenție teatrală. Dacă publicul observă subterfugiul, acest lucru nu va face decât să adauge un plus de comic.*

© La Comédiathèque

Salon de spital. Pe un pat cu rotile se află corpul unui pacient în poziție înclinată, conectat la o perfuzie și la multiple aparate electrice. Fața îi este acoperită de un cearșaf. Având doar un rol de figurație, pacientul va fi reprezentat de un manechin. Doctor Cash și asistenta sa, domnișoara Blondy, intră, amândoi în halate albe.

Cash – Ce căldură e în spitalele astea... Îți vine să-ți deschizi o clinică privată doar ca să ai aer condiționat.

Blondy – Și apoi ne mirăm că microbii prosperă.

Cash – Ne tot bat la cap cu deficitul sistemului de sănătate... Dacă am opri încălzirea vara în spitalele publice, am mai scădea puțin din factura la păcură.

Blondy – Și am încetini și răspândirea infecțiilor nosocomiale, doctor Cash.

Cash – De altfel, mă întreb dacă nu cumva incubez și eu un frumos stafilococ auriu. Sau poate e vreo boală tropicală. În orice caz, dumneavoastră, Domnișoară Blondy, aveți o mină resplendentă.

Blondy – Mulțumesc, Doctore. De la caroten. Nu sunt prea portocalie, sper?

Cash – Nicidecum, iepuraș. Așadar, ce avem azi?

Ea îi întinde un dosar medical.

Blondy – Patrick Mariani, patruzeci de ani. Pacientul se află în comă profundă în urma unui accident de bicicletă.

Medicul aruncă o privire asupra fișei.

Cash – Casca la bicicletă ar trebui să fie obligatorie.

Blondy – În cazul de față, victima purta cască. Din păcate, n-a fost suficient. A intrat frontal într-un autobuz.

Asistenta ridică cearșaful și se descoperă că pacientul are capul acoperit cu o cască integrală.

Cash – Dar aici nu mai riscă nimic, în afară să cadă din pat. De ce nu i s-a scos cască?

Blondy – E atât de făcut praf acolo înăuntru... N-am îndrăznit să i-o dăm jos, de teamă să nu se împrăstie creierul pe pernă.

Cash – Asta înseamnă că nu prea sunt șanse să se trezească prea curând...

Blondy – Un stop respirator care a provocat, cel mai probabil, o lipsă severă de oxigenare a creierului.

Medicul privește din nou dosarul.

Cash – Văd... Electroencefalogramă plată. Moarte cerebrală aparentă. N-ar fi mai bine să-i curmăm suferința chiar acum?

Blondy – E adevărat că s-ar elibera un pat, dar...

Cash – Aveți dreptate, ar fi mai prudent să consultăm familia înainte. Au fost anunțați apropiații?

Blondy – Da, n-ar trebui să mai întârzie mult.

Cash – Perfect.

Blondy – Aveți alte recomandări în legătură cu acest pacient, Doctore?

Cash – Să mă gândesc puțin... Aveți grijă să lăsați viziera căștii bine închisă, ca să nu intre muștele înăuntru.

Blondy – Sunteți nemaipomenit, Doctore Cash...

Cash – Nemaipomenit, dar mai ales neplătit la adevărata mea valoare! Tocmai de aceea am de gând să trec la medicina cu două viteze, draga mea. Publicul nu-și mai permite să-mi remunereze talentul la adevărata lui valoare... Ce-ați zice să mă urmați în noua mea clinică, dacă aș avea nevoie de o bună asistentă-șefă?

Blondy – V-aș urma până la capătul lumii, Doctore... Chiar și într-un dispensar gratuit, în fundul Africii. Așa că de ce nu într-o clinică bine climatizată, într-un cartier select al capitalei?

Cash – Simt că vom face lucruri mărețe împreună, domnișoară Blondy... Nu-mi mai rămâne decât să găsesc câțiva donatori generoși pentru a strânge fondurile necesare realizării proiectului meu!

Blondy – S-ar putea să am o idee în privința asta...

Cash – Adevărat? Sunteți minunată, domnișoară Blondy.

Ea așază din nou cearșaful peste casca.

Cash – Dar de ce îi acoperiți capul cu cearșaful? Mai devreme am crezut că e deja mort...

Blondy – Uneori deschide ochii. Probabil e ceva reflex nervos. Îl protejez de lumină...

Cash – E drept că neoanele astea sunt foarte agresive... În clinica noastră voi instala o lumină ambientală. Mult mai plăcută.

Blondy – Mai ales pentru bieții oameni aflați la capăt de drum.

Cash – Stați liniștită, clinica mea va primi doar pacienți solvabili și în perfectă stare de sănătate. Mă gândesc mai degrabă să mă reprofilez pe chirurgie estetică...

Blondy – Și oamenii bogați au dreptul să li se corecteze micile imperfecțiuni... Și eu știu foarte bine că nu sunt chiar atât de perfectă. Ce părere aveți despre bustul meu, Doctore?

Încep să iasă.

Cash – Numai de bine, domnișoară Blondy. Numai de bine. Dar dacă doriți, îl pot examina mai atent puțin mai târziu, nu-i așa? Următorul pacient?

Blondy – Un vagabond adus de poliție azi-noapte, aflat în comă etilică. Nici el nu prea are șanse să-și mai revină.

Cash – La căldura care e aici, n-ar trebui să-l ținem prea mult, altfel o să înceapă să miroasă... Nu mai e un loc liber în congelatorul de la bucătărie? Măcar acolo ar sta la răcoare...

Blondy – O să mă faceți să mor de râs, Doctore! Cu dumneavoastră măcar nu vă plictisiți...

Cash – În meseria noastră, trebuie să mai și râdem din când în când...

Părăsesc salonul.

Imediat după aceea, Alan, un bărbat cu o eleganță burgheză relaxată, intră în încăpere, cu telefonul mobil la ureche.

Alan – Ascultă, nu știu nimic. Abia am ajuns la spital, dar am încurcat salonul. Am dat peste un amărât în comă care nici nu mirosea prea bine, ca să fiu sincer. Dar acum, gata, sunt în fața lui...

Îl observă pe pacientul din pat.

Alan – Și nici el nu pare să o ducă prea bine... Sunt fire și tuburi peste tot... De fapt, nici măcar nu sunt sută la sută sigur că e el. Are un cearșaf pe față... Da, ai dreptate, de obicei nu e un semn prea bun... Mă rog, medicul ar trebui să apară în curând, o să aflu mai multe...

Clara, la fel de burgheză în aparență, intră la rândul ei.

Alan – Scuză-mă, trebuie să închid. A ajuns sora mea. Bine, te sun când aflu ceva, dar nu mă aștepta la prânz... Și eu te pup...

Își pune telefonul în buzunar și își salută sora cu un sărut pe obraz.

Clara – Bună, Alan.

Alan – Bună, Clara.

Ea observă pacientul acoperit cu cearșaful.

Clara – Dumnezeule! Să nu-mi spui că am ajuns prea târziu... A murit?

Alan – Cred că dacă ar fi murit, le-ar fi scos pe toate din priză.

Clara – Ești sigur că e el măcar? Și eu am încurcat salonul la început...

Alan – A, și tu? Trebuie spus că între salonul 13 și 13 bis...

Clara – Să sperăm totuși că îi va purta noroc...

Alan – Ce?

Clara – Numărul 13!

El privește foaia de observație agățată la capătul patului.

Alan – Patrick Mariani... Da, e el.

Clara – Poate ar trebui să-i dăm cearșaful jos de pe cap, nu?

Alan – E adevărat că seamănă puțin cu un giulgiu, dar... nu știu dacă...

Clara – Ai dreptate. Mai bine nu atingem nimic înainte să vină poliția.

Alan – Vrei să spui medicul...

Clara – L-am întâlnit pe coridor, mi-a spus că vine imediat.

Alan – Ce poveste... A trecut atât de mult timp de când nu mai știam nimic de el... Să-l regăsesc azi așa... în starea asta... Ești bine?

Clara – Da... să zicem...

Un moment de tăcere stânjenitoare.

Alan – Mai locuiești la Amsterdam?

Clara – N-am locuit niciodată la Amsterdam.

Alan – Nu?

Clara – Locuiesc la Bruxelles.

Alan – A, da... sigur...

Un nou moment de tăcere stânjenitoare.

Clara – Și tu, tot în publicitate?

Alan – Sunt în finanțe.

Clara – A, da, e adevărat...

Alan – Și tu, ai mai avut vești de Patrick?

Clara – Nu mai mult decât tine. Ultima oară l-am văzut la înmormântarea lui tata. La care tu n-ai venit, dacă nu mă înșel.

Alan – A intervenit ceva în ultimul moment... Dar trebuie să recunoaștem că, în familia noastră... n-am avut niciodată prea mult simț al familiei.

Clara – E îngrozitor... Până la urmă, n-a avut niciodată noroc.

Alan – Nu... Săracul Patrick... chiar de la prenumele lui...

Clara – Ce vrei să spui?

Alan – Nu ți s-a părut niciodată ciudat că îl cheamă Patrick?

Clara – Mulți oameni se numesc Patrick.

Alan – Nu genul nostru de oameni. Și nu la vârsta lui.

Clara – Așa e... Și, din câte știu, n-avem niciun bunic sau unchi care să se fi numit Patrick.

Alan – Nu știu... Poate a fost adoptat...

Clara – De fapt, asta ar explica destule...

Alan – E adevărat că a fost mereu rățușca cea urâtă a familiei...

Clara – Da... Nu se poate spune că ne seamănă prea mult.

Alan – Are un aer puțin asiatic, nu?

Clara – Asiatic? Chiar crezi?

Alan – Nu, adică foarte puțin, desigur.

Clara – Crezi că ar fi fost adoptat și că i s-ar fi păstrat prenumele inițial?

Alan – În același timp, chinezi care să se numească Patrick...

Clara – Așa e...

Alan – Partea bună, dacă până la urmă nu suntem chiar din aceeași familie, e că, dacă ar avea nevoie de un rinichi, n-am fi compatibili...

Clara – Da...

Alan – Ah, uite... Tocmai vine medicul... *(În șoaptă)* Și, la numele pe care-l are, m-ar mira să fi ales meseria asta din iubire pentru aproapele lui...

Medicul și infirmiera intră.

Cash – Doctor Cash. Iar aceasta este asistenta mea, Domnișoara Blondy.

Clara – Bună ziua, Doctore.

Alan – Domnișoară Blondy...

Clara – Am venit imediat ce spitalul ne-a anunțat.

Cash – Sunteți fratele și sora lui, presupun?

Alan – Da, adică...

Cash – Îmi pare sincer rău pentru fratele dumneavoastră.

Clara – Este chiar atât de gravă situația?

Cash – Nu vă ascund că starea lui este extrem de îngrijorătoare și că prognosticul este rezervat.

Clara – Credeți că mai există vreo speranță?

Cash – Domnul Mariani a suferit un traumatism cranian foarte violent. Din păcate, cutia craniană este grav afectată. În prezent se află în comă profundă și este ținut în viață artificial. Vom continua investigațiile, dar este foarte posibil să fie deja în moarte cerebrală.

Alan – E o legumă, adică...

Cash – Am făcut paisprezece ani de studii superioare. Se cuvenea să dezvolt puțin, folosind acest jargon medical, pentru a-mi justifica salariul astronomic. Dar da, se poate spune și așa.

Clara – Deci nu există nicio șansă să iasă vreodată din comă?

Cash ia radiografia pe care i-o întinde Blondy și le-o arată.

Cash – Aceasta este o radiografie a craniului domnului Mariani. După cum puteți observa, leziunile sunt numeroase, iar fracturile, multiple.

Alan și Clara se prefac că privesc și că înțeleg ceva.

Clara – Ah da... într-adevăr, nu e deloc plăcut de privit.

Alan – Totuși, craniul pare în stare bună... Linia e perfectă...

Cash – Nu, asta nu e craniul. E casca lui.

Clara – Casca?

Blondy – Cutia craniană este atât de deteriorată încât am preferat să-i lăsăm casca pentru moment, pentru a menține creierul la locul lui.

Cash – Sau ce-a mai rămas din el...

Alan – Vreți să spuneți că fără asta...

Cash – Imaginați-vă un morman de spaghete într-o strecurătoare crăpată, așezată într-o oală. Să zicem că am considerat mai prudent să lăsăm oala sub strecurătoare, ca să evităm ca spaghettițele să se împrăștie în chiuvetă.

Alan – Ah da, așa înțeleg mult mai bine...

Cash – Îmi pare sincer rău că trebuie să vă întreb asta atât de direct, dar... Din câte știți, domnul Mariani și-a exprimat vreodată dorințe clare cu privire la conduita de urmat în eventualitatea în care, așa cum se întâmplă din păcate astăzi, ar ajunge să fie menținut în viață artificial?

Clara – Nu știu... N-am avut niciodată ocazia să discutăm despre asta... Trebuie spus că nu ne vedeam foarte des... *(Către Alan)* Ți-a spus ție ceva?

Alan – Nu... Ultima oară când l-am văzut a fost la nunta ta. Îmi imaginez că nu era tocmai contextul potrivit pentru un asemenea subiect. Deși... În clipa în care doi soți își jură credință până când moartea îi va despărți, cine poate spune, cu mâna pe inimă, că nu i-a trecut prin minte ideea de a-și scurta propriile suferințe...?

Cash – Nu vă grăbesc, desigur. Dar va trebui să vă gândiți la asta în ceea ce îl privește pe fratele dumneavoastră.

Blondy – Și, dacă va fi cazul, va trebui să luați o decizie și în privința unei eventuale donări de organe.

Alan – Donare de organe? Ah, nu, dar... Trebuie să vă spunem, Doctore... Avem motive serioase să credem că Patrick este doar fratele nostru adoptiv... Așa că, probabil, nu suntem compatibili pentru un transplant...

Blondy – Cred că Doctor Cash se referea mai degrabă la posibilitatea de a dona organele lui Patrick...

Alan – Organele lui Patrick... Desigur... Evident... Personal, sunt pe deplin de acord. Dacă asta poate salva o viață...

Cash – Oricum ar fi, va trebui, bineînțeles, să ținem cont și de părerea doamnei Mariani. Tocmai ne-a sunat și nu ar trebui să întârzie.

Clara – Doamna Mariani...

Blondy – Soția lui. Cumnata dumneavoastră.

Alan – Desigur...

Cash – Vă las singuri cu fratele dumneavoastră... Puteți să-i vorbiți, bineînțeles, dar nu vă pot garanta că este în măsură să vă audă...

Alan – Mulțumim, Doctore.

Cash – Rămân la dispoziția dumneavoastră... Iar în caz de nevoie, puteți apăsa soneria. Va veni o infirmieră... Sau, la nevoie, un preot...

Medicul și infirmiera ies. Alan și Clara aruncă o privire către pacient.

Clara – Știai că era căsătorit?

Alan – Nu...

Clara – Ar fi putut măcar să ne trimită o invitație la nuntă. Nu știu dacă aș fi mers la nunta lui, dar totuși... Așa se face, nu?

Alan – E ciudat... Nu mi-l pot imagina căsătorit.

Clara – Da... Sunt curioasă cum arată soția lui...

Alan – După cum spunea medicul, nu ar trebui să mai dureze mult până aflăm...

Sam, presupusa soție a lui Patrick, intră. Personajul poate fi interpretat de o femeie cu o aparență puțin feminină sau de un bărbat travestit în femeie.

Sam – Oh, Doamne! Patrick! (Alan și Clara își aruncă o privire intrigată.) Nu-mi spuneți că am ajuns prea târziu...

Alan – Stați liniștită, este încă în viață. Mă rog... dacă se poate spune așa...

Sam – Sam. Sunt soția lui Patrick. Dar dumneavoastră cine sunteți?

Alan – Sunt fratele lui...

Clara – Iar eu sunt sora lui...

Sam – Ce ciudat... Nu mi-a vorbit niciodată despre dumneavoastră...

Alan – Nici nouă nu ne-a spus că s-a căsătorit...

Sam – Era un băiat foarte discret. Adică... Este încă un băiat foarte discret.

Alan – Sigur, în starea în care se află, discreția e asigurată...

Sam – V-a spus medicul dacă mai există vreo speranță?

Clara – Nu ne-a încurajat deloc, ca să fiu sinceră... Să știți că suntem la fel de îndurerăți ca dumneavoastră... Aveați copii?

Sam – Nu încă, din păcate... Aș fi avut măcar o amintire de la el...

Clara – Desigur.

Sam – Dar tot vor încerca să-l trateze, nu-i așa?

Alan – Cred că ne-au chemat mai ales ca să afle dacă suntem de acord să i se curme suferința...

Sam – Să i se curme suferința?

Clara – Din păcate, Patrick se află în comă profundă în urma accidentului.

Sam – Accidentul lui? Dar ce s-a întâmplat, mai exact?

Alan – Așa e... Ce i s-a întâmplat, de fapt?

Clara – Am uitat să întrebăm...

Alan – Poate un accident rutier.

Sam – Patrick nu avea permis de conducere.

Alan – Oricum ar fi, am impresia că Doctor Cash nu mai așteaptă decât acordul nostru ca să-l deconecteze...

Sam – Să-l deconectați? Vorbiți de parcă ar fi un prăjitor de pâine. Totuși, este fratele dumneavoastră...

Clara – Ca să fiu sinceră, de ani de zile nu ne mai vedeam...

Alan – Chiar mă întreb de ce ne-au chemat pe noi.

Clara – Desigur, suntem singura lui familie, în afară de dumneavoastră, dar să luăm o asemenea decizie...

Alan – Eu nu sunt credincios, așa că nu am nimic împotriva eutanasiei. Doar că termenul nu sună prea bine. Mai ales partea din mijloc... parcă se aude ceva...

Sam – Ce anume?

Alan – Nazi.

Clara – E adevărat că germanii nu ne-au lăsat o amintire prea plăcută în privința eutanasiei...

Alan – Ceea ce nu ajută deloc imaginea acestei practici, totuși foarte utilă în cazuri ca acesta.

Clara – Poate ar fi mai bine să luați dumneavoastră decizia. La urma urmei, îl cunoșteți mai bine decât noi...

Sam începe să plângă într-un mod destul de neconvingător.

Sam – Nu, nu sunt pregătită să fie deconectat, cum spuneți... Cel puțin nu pentru moment...

Clara – Vă respectăm pe deplin decizia, să știți. Nu-i așa, Alan?

Alan – Desigur... (*Își aruncă o privire la ceas.*) De altfel, nu mai pot întârzia... Deocamdată nu putem face nimic...

Clara – Și eu la fel... Am o cină în seara asta...

Alan – Oricum, în starea în care se află, nu cred că prezența noastră schimbă mare lucru...

Sam – Voi rămâne lângă el, dacă îmi permiteți...

Clara – Desigur... Sunteți soția lui, până la urmă...

Alan și Clara sunt gata să plece, dar asistenta revine.

Blondy – Ah, dumneavoastră trebuie să fiți doamna Mariani, presupun...

Sam – Da... Îmi puteți da câteva detalii despre starea în care se află Patrick?

Blondy – Așteptăm ultimele rezultate ale analizelor, dar nu vă ascund că nu suntem foarte optimiști.

Sam – Starea lui se agravează?

Blondy – Nu, nu se poate spune chiar așa. Să zicem că starea lui este staționară.

Sam – În cazul acesta, poate mai există o speranță.

Blondy – Din păcate, doamnă, «staționar» în cazul de față nu înseamnă nimic bun.”

Alan – Și starea unei legume poate fi staționară.

Blondy – Domnul Mariani se află, într-adevăr, în stare vegetativă. Și, din păcate, sunt puține șanse să mai iasă vreodată din ea.

Sam – Sunteți sigură de asta?

Blondy – Din păcate, cred că ar trebui să vă gândiți și la ceea ce este mai bine pentru el.

Clara – Credeți că suferă?

Blondy – E greu de spus, dar... veți fi de acord că a supraviețui în asemenea condiții... nu înseamnă cu adevărat a trăi.

Clara – Doamna are dreptate, Sam. Vă înțeleg durerea, dar nu-l putem lăsa așa...

Blondy – Vine un moment când trebuie să acceptăm pierderea. Plecarea unei ființe dragi este o încercare pe care Domnul ne-o trimite, desigur. Dar când clipa a sosit, nu are rost să amânăm inevitabilul și să închidem ochii. Sunt o mulțime de hârtii de completat. Și apoi, desigur, este și moștenirea. Mai bine să nu lăsăm toate acestea să treneze inutil.

Alan – Moștenirea?

Clara – Așa e, moștenirea... Uitasem de asta...

Alan – Și cine sunt moștenitorii?

Blondy – Ei bine, în primul rând... (*Către Sam*) Dumneavoastră, ca soție, nu-i așa?

Sam – Da, adică...

Blondy – Dacă soțul dumneavoastră ar muri, dumneavoastră ați moșteni, desigur... De altfel, în calitate de soție a pacientului, aș avea chiar acum câteva documente de semnat...

Sam – Adică... De fapt, nu eram încă căsătoriți...

Blondy – Ah... Și nu aveți nici copii?

Sam – Nu...

Blondy – În acest caz, fratele și sora lui vor moșteni... Dar îmi dau seama că nu acesta este gândul dumneavoastră principal...

Alan – Nu, desigur...

Blondy – Vă las să discutați toate acestea în familie...

Asistenta pleacă.

Sam – Cred că am nevoie să mă răcoresc puțin...

Sam iese spre baie.

Alan – Deci noi am fi moștenitorii...

Clara – Suntem singura lui familie, așa că, dacă nu este căsătorit...

Alan – E incredibil...

Clara – Da...

Alan – Crezi că avea mulți bani?

Clara – M-aș mira, dar cine știe... Nu l-am mai văzut de ani de zile...

Alan – Nici măcar nu știu ce meserie avea Patrick.

Clara – Nu știu de ce, dar îl văd mai degrabă șomer, nu-i așa?

Alan – Ba da...

Clara – În orice caz, cu siguranță nu plătea impozit pe avere.

Alan – Ar trebui să o întrebăm pe soția lui... Mă rog, pe Sam... Ea trebuie să știe...

Sam revine.

Clara – V-ați mai revenit?

Sam pare că caută ceva prin încăpere.

Sam – Da... Știți unde i-au pus lucrurile personale?

Clara – Lucrurile personale?

Sam – Nu avea o valiză când a ajuns aici?

Alan – Dacă a fost internat în urma unui accident, nu cred că a avut timp să-și facă valiza...

Clara – Ca în cazul unei nașteri, de exemplu...

Alan – De ce vreți să știți dacă are o valiză? Nu cred că îi este de mare folos în momentul de față...

Sam – Nu, desigur... Scuzați-mă, sunt doar nervii...

Alan – Și, în altă ordine de idei... dumneavoastră, care locuiați cu el, ne-ați putea spune cu ce se ocupa? Adică, nu l-am mai văzut de foarte mult timp...

Clara – Da, cum îi mergea?

Sam – Cum îi mergea?

Clara – Afacerile... Avea un loc de muncă?

Sam (*absentă*) – Un loc de muncă? Patrick?

Alan – Așa mă gândeam și eu...

Sam – O să o întreb totuși pe asistentă unde i-au pus valiza...

Iese.

Alan – Pare cam dată peste cap, nu?

Clara – Oricine ar fi în locul ei.

Alan – În orice caz, din câte se vede, n-a făcut avere... Așa că, în privința moștenirii...

Clara – Poate că n-a făcut avere... dar acum trei ani, când a murit mama, și-a primit totuși partea din moștenirea părinților noștri.

Alan – La naiba, așa e, ai dreptate...

Clara – Asta ne-ar permite să recuperăm banii... Vreau să spun, e normal să ne revină nouă. Până la urmă, de ce ar ieși din familie?

Alan – Mai ales că Patrick poate nici măcar nu era cu adevărat din familie. Dacă părinții noștri l-au adoptat din China...

Clara – Recunosc că, în momentul ăsta, mi-ar prinde bine niște bani în plus. Tocmai ne-am cumpărat o casă în sudul Franței, chiar lângă cea a lui George Clooney.

Alan – Nu? Ah da, sudul Franței e foarte frumos.

Clara – Problema e că mai sunt destule lucrări până să semene cu casa lui George Clooney, știi. Deocamdată seamănă mai degrabă cu un grajd dărăpănat...

Alan – Înțeleg... E clar că, în starea în care se află, e ca o legumă...

Clara – Ar fi, în fond, un gest de compasiune.

Rămân o clipă pe gânduri.

Alan – Și dacă a cheltuit deja tot?

Clara – Crezi?

Alan – E totuși Patrick...

Sam revine.

Sam – Nu, se pare că nu avea nicio valiză...

Clara – Dar altfel, era bine? Nu avea probleme financiare, nu?

Sam – Probleme financiare?

Alan – Cred că a primit recent o mică moștenire. Sper că a știut să o gospodărească...

Sam – Cum trebuie? V-am spus că nu aveam copii.

Clara – Ah da, e adevărat...

Asistentă revine.

Blondy – Ei bine? Ați reușit să discutați în familie ce ar fi mai potrivit în privința sfârșitului de viață al persoanei dragi?

Alan – Adică...

Clara – Nu am luat încă o decizie.

Alan – Și nu suntem neapărat toți de acord...

Clara – Doamna nu este încă pe deplin pregătită să ia o asemenea hotărâre...

Sam pare să caute în continuare ceva.

Sam – Deci nu avea nicio valiză când a ajuns aici, nu-i așa?

Se uită sub pat.

Blondy – Totuși, dacă domnul Mariani nu era căsătorit, fratele și sora lui sunt cei care decid ce este mai bine pentru el.

Alan – De fapt... am dori să mai primim câteva informații suplimentare.

Blondy – Vreți să spuneți... despre starea lui medicală, îmi imaginez. Ei bine, cum vă spuneam mai devreme...

Alan – Ne gândeam și la aspectul financiar.

Blondy – Nu vă faceți griji pentru asta. Eutanasia nu este încă decontată de sistemul public, dar vom considera acest act medical drept un gest de caritate creștină, cu totul dezinteresat. Desigur, dacă doriți să faceți o donație, Doctor Cash are în vedere înființarea unei fundații medicale pentru a veni în ajutorul...

Clara – Noi ne gândeam mai degrabă la aspectul succesoral...

Blondy – Moștenirea, înțeleg... Și este perfect firesc.

Alan – Știți dacă domnul Mariani avea o situație financiară confortabilă?

Blondy – În orice caz, avea bani cât să-și ia o bicicletă... Dar ar trebui mai degrabă să o întrebați pe ultima lui parteneră...

Sam *(cu gândul în altă parte)* – Cum...?

Blondy – Trebuie să știți că, acceptând moștenirea fratelui dumneavoastră, acceptați și eventualele lui datorii. În special costurile de spitalizare...

Clara – Vorbiți serios?

Alan și Clara privesc bolnavul și întregul dispozitiv medical din jurul lui.

Alan – Terapia intensivă costă o avere, nu?

Blondy – Oh, da, puteți spune asta... În principiu, este destul de bine decontată. Dar când nu ai o asigurare de sănătate bună...

Clara – Și Patrick, are o asigurare bună?

Blondy – Va trebui să verific asta cu departamentul de contabilitate... Dar, în caz de îndoială, puteți oricând să renunțați la moștenire și să vă retrageți în favoarea fundației Doctor Cash...

Alan – Ah, da, evident...

Blondy – În orice caz, în ceea ce privește menținerea lui în viață, vă sfătuiesc totuși să cântăriți bine lucrurile... Pentru că, desigur, dacă ar rămâne ani de zile în comă, acest lucru nu ar face decât să mărească factura...

Clara – În cazul acesta, ar trebui poate să ne gândim să-i curmăm rapid suferința. Ce părere ai, Alan?

Blondy – Vă las să mai reflectați puțin...

Iese.

Clara *(către Sam)* – Dumneavoastră ce părere aveți?

Sam – Mai există totuși o mică șansă să iasă din comă, nu-i așa?

Alan – Până la urmă, dacă renunțăm la moștenire, fie că rămâne în viață sau nu...

Clara – Da, poate că nu ar trebui să-i grăbim sfârșitul. Nu e foarte creștinește...

Alan – Va trebui să-l întreb pe avocatul meu, dar chiar dacă renunțăm la moștenire, mă întreb dacă nu cumva cheltuielile de spitalizare rămân tot în sarcina familiei. Se numește așa-numita obligație de întreținere.

Clara – Obligația de întreținere? Dar abia dacă îl cunoaștem pe Patrick!

Se apropie de pacient.

Alan – Credeți că ne aude?

Sam – Cine știe...

Clara – Iar în privința donării organelor, dumneavoastră ce părere aveți?

Alan – Donarea organelor?

Clara – Ce? Vrei să le vinzi?

Alan – Nu știu... Cât s-ar putea obține pentru ele?

Clara – Poate ar acoperi cheltuielile de spitalizare... Glumesc. Sunt nervii.

Alan – Ești sigură că nu ne aude deloc?

Clara (către Sam) – Știți ce părere avea despre donarea de organe?

Sam – Nu...

Moment de ezitare.

Clara (către Sam) – V-ar trece prin minte să vă căsătoriți cu Patrick, înainte să-l deconectăm?

Alan – Și înainte să-i fie prelevate organele, desigur.

Clara – Așa ați putea purta numele lui. V-ar rămâne o amintire.

Alan – În lipsa copiilor.

Clara – Da, nu cred că ar fi rezonabil să mergem până la inseminare post-mortem.

Alan – Acum, nu știu dacă te poți căsători cu cineva aflat în comă... Va trebui să-l întreb și pe avocatul meu...

Sam – Așa, da... Văd încotro bateți... Mai devreme nu făceam parte din familie. Iar acum vreți să-l iau de soț ca să plătesc eu factura spitalului...

Clara – Nu trebuie să vedeți lucrurile așa, haideți...

Blondy revine.

Blondy – Ei bine? Totul e în regulă aici? Mă rog... în măsura posibilului. Vi s-a oferit ceva de băut?

Clara – Am avea mai degrabă nevoie de un sfat...

Blondy – Vă rog. Suntem aici ca să vă ajutăm.

Alan – Este vorba despre asigurarea de sănătate a lui Patrick.

Blondy – Ah da... Tocmai m-am interesat la departamentul de contabilitate și mă tem că nici din acest punct de vedere veștile nu sunt prea bune...

Clara – Serios?

Blondy – Din păcate, fratele dumneavoastră nu avea nicio asigurare de sănătate. Dar nu aș vrea să vă îngrijorez cu acest aspect deocamdată...

Clara – Stați liniștită, suntem deja suficient de îngrijorați...

Blondy – Înțeleg... Să vezi o ființă dragă în starea asta... E foarte greu de suportat, știu.

Sam – Dar credeți că mai există o șansă să poată vorbi din nou într-o zi?

Blondy – Să vorbească? Dumnezeu... Un miracol este întotdeauna posibil. Dar pentru miracole, mă tem că va trebui să vă adresați mai sus. Miracolele sunt mai puțin sigure decât eutanasia, dar, spre deosebire de terapia intensivă, sunt acoperite integral de Biserică...

Clara – Vă mulțumim pentru aceste cuvinte încurajatoare...

Blondy – Ah, uitam... Un polițist s-a prezentat la recepție.

Sam – Un polițist?

Blondy – I-am spus că pacientul nu este în stare să răspundă la întrebări, dar ar dori să discute cu apropiații. I-am spus să urce... În orice caz, dacă vă răzgândiți cu cafeaua, nu ezitați să sunați la room service...

Blondy iese.

Alan – Un polițist? De ce un polițist?

Clara – Probabil fac o anchetă ca să stabilească exact circumstanțele accidentului. E normal...

Alan – Așa e. Nici acum nu știm cum s-a produs accidentul.

Clara – Asistenta a pomenit de o bicicletă...

Alan – Nici dumneavoastră nu știți exact ce s-a întâmplat?

Sam – Adică... nu, nu chiar.

Clara – Polițistul ne va spune cu siguranță mai multe.

Alan (*observând neliniștea lui Sam*) – Nu vreți să aflați?

Sam – Ascultați, nu am timp să vă explic acum, dar vă rog, nu vorbiți despre mine cu poliția, da?

Alan – Și de ce?

Sam – Eu... Nu sunt soția lui Patrick... Adică, nici măcar nu eram partenera lui.

Clara – Aha? Atunci cine sunteți?

Sam – Să spunem că... aveam niște afaceri împreună.

Alan – Afaceri? Ce fel de afaceri?

Clara – Genul de afaceri despre care, se pare, poliția n-ar trebui să știe...

Se bate la ușă.

Sam – Vă explic mai târziu. O să mă ascund în baie până pleacă polițistul...

Inspectorul Santos intră.

Santos (*prezentându-se*) – Inspector Santos. E cam cald aici, nu-i așa? Dumneavoastră trebuie să fiți familia, presupun...

Alan – Fratele și sora lui, da.

Santos – Anchetez cazul în care este implicat fratele dumneavoastră.

Clara – Cazul? E vorba de un accident de bicicletă, nu? Nu e totuși scufundarea Titanicului...

Santos – E puțin mai complicat decât atât...

Alan – Serios?

Santos – Credeam că sunteți deja la curent... Fratele dumneavoastră este în comă în urma unui jaf armat.

Clara – Un jaf armat?

Santos – Jaful de la Banca Solidar. Agenția din apropierea locuinței lui.

Alan – Înțeleg. Patrick a avut mereu spirit solidar...

Clara – Mai ales când era vorba să ne ceară bani.

Alan – Trecuse pe acolo cu bicicleta și a fost lovit de un glonț rătăcit, așa e?

Clara – Cumva, nu m-ar mira.

Alan – Fratele nostru n-a avut niciodată noroc...

Santos – De fapt, lucrurile nu s-au petrecut chiar așa... Fratele dumneavoastră a fost într-adevăr implicat într-un jaf, dar... el era cel care jefuia.

Stupoare din partea celorlalți.

Clara – Patrick? A jefuit Banca Solidar?

Santos – Da. Mă rog, împreună cu un complice.

Alan – Un jaf... Nu prea era în firea lui...

Clara – Un jaf pe bicicletă? Cu cască integrală pe cap?

Alan – Așa, da... asta chiar ar fi fost stilul lui...

Santos – *Știați ceva despre activitățile lui ilegale?*

Clara – De ani de zile nu mai aveam nicio legătură cu el...

Alan – Pe bicicletă... Ar trebui să beneficieze de circumstanțe atenuante, nu? La urma urmei, Patrick tocmai a inventat jaful eco...

Clara – Deci nu a fost un simplu accident de circulație?

Santos – Și da, și nu... Fratele dumneavoastră a intrat frontal într-un autobuz, după o urmărire cu poliția prin oraș.

Alan – O urmărire? Era pe bicicletă! Și polițiștii? Pe role?

Santos – Nu este o glumă, domnule Mariani. Vorbim despre un jaf armat.

Clara – Suntem perfect conștienți de asta, domnule inspector. Și vă reamintesc că fratele nostru este între viață și moarte...

Santos – Îmi pare rău, credeți-mă... Mai ales că, fără acest accident, ne-ar fi putut da numele complicei sale...

Alan – Complicei? Deci e o femeie...

Santos le pune sub ochi o foaie.

Santos – Acesta este portretul-robot. Vă spune ceva acest chip?

Alan – Din păcate, nu am ochelarii la mine ca să văd mai bine... (*Prefăcându-se că are dificultăți la citit*) Știți cum e când începi să devii prezbit...

Santos (*către Clara*) – Și dumneavoastră?

Clara – Cine? Eu? Să știți că nu există om mai lipsit de spirit de observație decât mine... Încurc toate fețele. E simplu. Dacă m-ați duce într-un club de swingeri, aș fi în stare să mă culc cu soțul meu fără să-l recunosc...

Santos – Înțeleg...

Alan – Înțelegeți? Chiar înțelegeți...?

Santos – Am discutat mai devreme cu medicul... Potrivit lui, sunt puține șanse ca suspectul să iasă din comă într-un viitor previzibil.

Alan – Dacă iese, iese direct în închisoare... Nu cred că asta îl va motiva prea tare să revină la viață.

Clara – Ce riscă mai exact?

Santos – Dacă ne-ar da numele complicei și ar restitui banii, judecătorii ar putea fi înclinați spre clemență...

Alan – Cât?

Santos – Arma era falsă, dar rămâne un jaf armat. Teoretic, riscă până la douăzeci de ani.

Alan – Nu, mă refeream la bani... Cât?

Santos – Trei milioane.

Alan – Trei milioane de euro?

Clara – Aaa... da, nu e puțin...

Alan – Eu, care credeam că Patrick n-avea ambiție... Aproape că începe să-mi crească în ochi...

Clara – Și spuneți că nu au fost găsite aceste trei milioane de euro?

Santos – Martorii au confirmat că fratele dumneavoastră avea servieta după jaful de la Banca Solidar... Dar când l-am găsit după accident, servieta nu mai era acolo...

Alan – Cum s-a întâmplat exact?

Santos – Cei doi complici au fugit fiecare pe altă direcție după jaf, pentru a-și pierde urma. Pe ea am pierdut-o. Pe fratele dumneavoastră am reușit să-l localizăm în zona Gării Centrale.

Clara – Să-l localizați... Cum adică?

Santos – Un tip pe bicicletă cu cască integrală este totuși destul de vizibil...

Alan – Se pare că nu suficient pentru șoferul de autobuz care l-a călcat...

Santos – În orice caz, înainte de accident, a avut timp să scape de servieta.

Clara – Servieta...

Santos – Știți ceva despre această servieta?

Clara – Nu, nu, nimic...

Santos – Oricum ar fi, fratele dumneavoastră se află sub mandat de arestare. În principiu, ar trebui să rămân aici să fac de pază în caz că se trezește, dar...

Alan – În starea în care se află, nu riscă să fugă...

Santos – Și, ca să fiu sincer, urăsc spitalele... Mă deprimă.

Alan – Da... Și se spune că sunt pline de microbi rezistenți la toate antibioticele.

Clara – Cunoașteți proverbul: la spital știi când intri, dar nu știi dacă mai ieși viu.

Alan – Chiar și când vii doar să vizitezi un bolnav... sau o femeie care a născut. Personal, numai pentru asta am refuzat să asist la nașterea celor trei copii ai mei.

Santos – Serios?

Clara – E clar că, din punct de vedere al microbilor și virusurilor, spitalul e un adevărat incubator de microbi.

Alan – Secția de boli tropicale e chiar aici alături. Doctor Cash îmi povestea că săptămâna trecută au avut chiar un caz de malarie.

Clara – Nu a spus febră Ebola?

Alan – Ah, da, poate...

Santos – Chiar v-a spus asta?

Clara – Păstrați asta pentru dumneavoastră, dar, după părerea mea, spitalul ăsta ar trebui deja pus în carantină. Se spune că asistentele cad ca muștele...

Santos pare acum grăbit să plece.

Santos – În cazul ăsta, o să vă las... Voi reveni din când în când să mai iau vești...

Alan – Vă mulțumim pentru solitudine, domnule inspector.

Alan îi întinde mâna, pe care acesta nu poate refuza să o strângă.

Santos – Îmi permiteți să mă spăl pe mâini înainte să plec?

Clara – Unde anume?

Santos – În baie!

Consternarea celorlalți doi.

Alan – Adică...

Santos – Este vreo problemă?

Clara – Nu, nu, nicio problemă...

Santos intră în baie. Ceilalți doi își schimbă o privire neliniștită.

Alan – Spunem pur și simplu că ne-a amenințat că ne omoară dacă vorbim despre ea...

Clara – Cu arma ei falsă?

Alan – De unde era să știm că era falsă?

Santos revine.

Santos – Mi-e foarte cald de când am ajuns aici. Sper că n-am luat deja vreo boală... În orice caz, mă anunțați dacă fratele dumneavoastră se trezește?

Clara – Nu vom uita, domnule inspector...

Santos pleacă.

Clara – Cum a reușit?

Alan – Poate s-a ascuns în spatele perdelei de la duș. Am văzut asta într-un film de groază...

Alan – Oricum, cred că de moștenire putem uita. Dacă Patrick a ajuns să jefuiască Banca Solidar pe bicicletă, înseamnă că nu trecea printr-o perioadă prea fastă.

Clara – Rămâne prada jafului...

Alan – A, da... servieta...

Clara – De asta refuză Sam să-l deconecteze pe Patrick înainte să-i spună ce a făcut cu banii...

Alan – Acum înțeleg de ce ținea neapărat să știe dacă Patrick avea bagaje când a ajuns aici...

Sam revine.

Sam – Din fericire, baia comunică cu camera alăturată.

Alan – Pacientul de acolo nu s-a mirat să vă vadă?

Sam – E în comă și el...

Clara – Aaa, da... 13 bis...

Sam – Am auzit tot...

Clara – Și?

Sam – Da, eu sunt complicea.

Alan – Fără glumă... De altfel, portretul-robot vă seamănă izbitor.

Clara – O să fie greu să-i explicăm inspectorului că nu v-am recunoscut, dacă află că ne-am întâlnit aici...

Sam – Atunci vă mulțumesc pentru discreție...

Alan – Totuși, am putea avea mari probleme...

Clara – Și ce câștigăm din asta?

Sam – Bine. Dacă mă ajutați să pun mâna pe bani, împărțim. Un milion fiecare.

Clara – Împărțim în trei?

Alan – Și ce facem cu Patrick?

Sam – În starea în care se află, oricum...

Clara – Tocmai. N-o să fie ușor să-l facem să ne spună ce a făcut cu magotul.

Sam – Poate că familiei o să-i spună mai ușor.

Alan – Și după aceea?

Sam – Dacă reușim să-l facem să dea din casă, îl putem debranșa după. Mai bine decât să zacă așa, ca o legumă. Și apoi, trei milioane împărțite la patru... Veți fi de acord că nu e o sumă rotundă...

Alan – Fără să mai punem la socoteală că așa evitați să vă toarne la poliție, nu?

Sam – Am înțeles că nu erați foarte apropiați. Iar dumneavoastră scăpați de plata cheltuielilor medicale pe ani de zile...

Clara – Aș vrea să fiu absolut sigură că nu ne aude...

Alan – Crezi că ar putea să se prefacă?

Sam – Să simuleze o comă profundă? E posibil?

Clara – Totuși avea ceva talent natural, nu? Ți-aduci aminte când eram copii? Uneori dormea atât de adânc... Dimineața ne întrebam dacă nu e în comă.

Toți trei se apropie de pat.

Sam – Poate că nenorocitul vrea să păstreze banii doar pentru el...

Clara – Patrick, ne auzi?

Alan – Cu casca integrală, nu-i prea comod.

Clara – Medicul a spus că, dacă i-o scoatem, creierul riscă să se împrăstie pe pernă...

Sam – Atunci să deschidem doar viziera.

Deschide viziera.

Alan – Patrick, sunt eu, fratele tău, Alan...

Sam îl scutură destul de brutal.

Sam – Patrick? Hai, naibii, vorbește! Unde ai pitit banii?

Clara – *Încet, o să-l omori!*

Alan – A deschis gura...

Sam – La naiba, e adevărat.

Clara – Parcă vrea să ne spună ceva...

Alan – Poate e doar un reflex nervos...

Sam – Uitați-vă... Parcă... Are ceva în gură!

Clara – Așa se pare...

Sam își bagă mâna prin fanta căștii.

Sam – Scuipă odată, naibii!

Alan – Mai ușor, totuși.

Sam – Ticălosul m-a mușcat!

Alan – Sper pentru dumneavoastră că nu e contagios...

Clara – Și? Ce este?

Sam scoate din gura lui Patrick o cheie și o ridică triumfătoare.

Sam – La dracu’! O cheie!

Clara – O cheie?

Sam – Pare o cheie de la o cutie de bagaje dintr-o gară... Poate a apucat să ascundă valiza într-o consignație.

Clara – Și a încercat să înghită cheia când a văzut că va fi prins de polițiști.

Alan – Gări nu lipsesc în orașul ăsta...

Sam – Polițistul a spus că accidentul a avut loc lângă Gara Centrală.

Alan – E incredibil... Parcă suntem într-un film polițist.

Clara – Sau într-o piesă de teatru...

Sam – Eu nu pot merge. Poliția mă caută și au portretul meu robot.

Alan – Foarte fidel, de altfel.

Sam (*către Clara*) – Duceți-vă dumneavoastră.

Clara – Eu?

Sam – Cu aerul dumneavoastră de burgheză scorțoasă, veți trece mai ușor neobservată.

Clara – Mulțumesc... Și dacă mă arestează?

Alan – Vorbim de trei milioane de euro... Gândește-te la toate lucrările pe care le-ai putea face la negru la casa ta de la țară.

Clara – Și de ce să nu mergem amândoi?

Sam – Ca să plecați cu banii? Nici vorbă. (*Scoate un pistol și îl îndreaptă spre ei.*) El rămâne aici.

Clara – Da, bine... Polițistul a spus că arma era falsă.

Sam – Poate. Dar să nu încercați să mă duceți de nas, da?

Alan – Și oricum, unul dintre noi trebuie să rămână la căpătâiul lui Patrick. Altfel ar părea suspect.

Clara – Nu știu ce să zic... Nu credeți că ar fi mai bine să anunțăm poliția?

Sam – Ca să ajung la închisoare?

Alan – Și poate nici nu e nimic în consignația aceea. Dacă găsim ceva, vom vedea după aceea ce facem.

Clara – Până atunci, asta se numește tănuire...

Alan – Gândește-te ce ai putea face cu un milion de euro.

Clara – Mda...

Alan – Ai putea transforma șura ta, care acum e o ruină, într-un adevărat castel! Cu o piscină și mai mare decât a lui George Clooney!

Clara – Mă duc.

Iese. Ceilalți doi schimbă o privire stânjenită. Telefonul lui Alan sună. Răspunde. Sam se apropie de pacient.

Alan – Da... Nu, sunt încă la spital... Adică... Să zicem că lucrurile sunt puțin mai complicate decât credeam... Ascultă, tot răul spre bine, până la urmă ar putea fi și o veste bună... Patrick? Ah, nu, el e tot în comă... Îți povestesc mai târziu... Nu pot vorbi acum... Nu, nu mă aștepta la cină... Bine, și eu...

Sam – Parcă respiră mai bine de când i-am scos cheia din gât, nu?

Alan – Poate că i-am salvat viața...

Sam – Să nu ne entuziasmăm totuși.

Alan – Ar trebui să anunțăm medicul, nu?

Sam – Ca să-l bage poliția direct la închisoare?

În acel moment, infirmiera apare pentru o clipă.

Blondy – Totul e în regulă?

Sam – Să zicem că... e staționar.

Blondy – Nu ezitați să sunați dacă aveți nevoie de mine.

Iese.

Alan – Bun... Și acum ce facem?

Sam – Deocamdată așteptăm.

Se așază fiecare pe câte un scaun și încep să moțăie. Se sugerează o elipsă printr-o schimbare de lumină. Telefonul lui Alan sună din nou. Se trezește brusc. Sam continuă să doarmă.

Alan – Ah, Clara... Ai găsit consignația din gară? O valiză?! La dracu'... Nu, ai dreptate, mai bine să nu o deschizi în metrou, e plin de hoți de buzunare. Dacă valiza e plină cu bani... Sam? Nu, doarme... Ascultă, nu știu dacă... Nu pot să plec așa, pe furiș, fără să-i spun nimic... Până la urmă am făcut un deal cu ea... OK, să furi o hooță nu înseamnă chiar furt, dar...

Sam se trezește și aude finalul conversației. Alan își dă seama și își schimbă tonul.

Alan – Cred că e mai bine să vii aici și vedem toți trei ce facem, da? Bine, te așteptăm...

Închide telefonul. Sam îl privește suspicioasă.

Sam – Nu încercați să mă trageți pe sfoară, nu?

Alan – Nici vorbă! Clara are valiza! Vine imediat...

Blondy revine.

Blondy – Ce tablou de familie emoționant... Patrick are mare noroc să aibă rude atât de iubitoare care îl veghează așa... Din păcate, nu e mereu cazul, să știți...

Alan – Da... Dar până la urmă, nu murim decât o singură dată, nu-i așa?

Blondy verifică aparatele din jurul pacientului.

Blondy – Din păcate, nu văd nicio evoluție. Electroencefalograma este în continuare plată.

Alan – Deși, sincer, nu sunt convins că înainte de accident avea mai mult relief. Dar glumesc.

Blondy – Aveți dreptate. Umorel ajută la detensionarea situației. Și mie, în cazurile cele mai disperate, mi se întâmplă să mă îmbrac în clown pentru a mai destinde atmosfera.

Sam – Pe bune...?

Blondy – Și apoi, cum spune mereu Doctorul Cash pacienților din îngrijiri paliative: suntem doar în trecere pe acest pământ...

Alan – Aveți un talent aparte de a găsi cuvintele potrivite în spitalul acesta. Cu siguranță le ridică moralul...

Blondy – Este o meserie... aproape un apostolat... Știți unde mă găsiți dacă aveți nevoie de mine...

Sam – Mulțumim, vom suna...

Blondy se pregătește să iasă. Clara revine cu o servietă și dă nas în nas cu ea. Moment de ezitare.

Blondy – Ah, i-ați adus câteva lucruri. Foarte frumos din partea dumneavoastră. Deși, în starea în care se află... Dar vă las în familie.

Blondy iese. Clara așază servieta pe pat, la picioarele pacientului. Toți o privesc fascinați.

Alan – Ei? Ai verificat ce e înăuntru?

Clara – Am preferat s-o deschid aici. E mai prudent, nu?

Sam – Ați făcut bine.

Clara – Și are cod...

Alan – Cod? Tâmpitul de Patrick... Probabil se temea de hoți...

Clara – Cum facem?

Sam – Stați liniștiți. Cunosce codul.

Sam ia servieta și introduce combinația.

Alan – 007? Ce imaginație...

Sam deschide servieta. Dezamăgirea li se citește pe fețe. Clara începe să inventarieze conținutul.

Clara – Câteva haine... Un costum de baie...

Alan – Și... o metodă de limbă pentru Belgia...

Sam – Ticălosul a încercat să mă tragă pe sfoară. Probabil voia să plece în Belgia cu banii.

Clara – În Belgia?

Sam – Oricum, banii nu sunt aici...

Alan (*către Clara*) – Nu cumva încerci tu să ne tragi pe sfoară?

Clara – Eu? Dar ți-am spus că nu aveam codul!

Sam – Haideți, să rămânem calmi... E totuși sora dumneavoastră... Și suntem aproape o familie...

Clara se apropie de pacient.

Clara – A deschis ochii!

Alan – Nu e totul pierdut.

Clara – Pentru a recupera banii, vrei să spui?

Alan – Și asta, da...

Sam – Poate e doar un reflex nervos...

Clara – Patrick, ne auzi?

Alan – A clipit!

Clara – Poate înseamnă da...

Alan – Așa se face când vorbești cu cineva în comă. Am văzut asta într-un film. Clipește o dată pentru da, de două ori pentru nu. Sau invers... nu mai știu...

Clara – Patrick? Ascultă-mă bine și încearcă să răspunzi cu da sau nu: te cheamă Patrick?

Alan – E cam tâmpită întrebarea...

Clara – E doar ca să vedem dacă a înțeles sistemul.

Alan – A clipit sau nu?

Sam – Prin cască nu se vede prea bine... Am putea să încercăm să i-o scoatem...

Clara – Vreți să-l terminați, nu-i așa?

Sam – Nici vorbă!

Alan – Și după aceea s-ar putea face... foarte murdar.

Înfirmiera intră în cameră. Sam închide brusc viziera.

Blondy – Am venit doar să vă anunț că Inspectorul Santos este jos. Va fi aici într-o clipă...

Clara – Foarte bine, vă mulțumim că ne-ați anunțat, domnișoară Blondy...

Înfirmiera iese.

Alan – Cred că ar fi mai bine să vă ascundeți.

Sam – Da, iau servieta, să nu o vadă.

Clara – Mai bine o punem sub pat.

Ia servieta și o împinge sub pat. Sam pare dezamăgită.

Clara – Haideți, repede!

Sam iese să se ascundă în baie.

Intră Santos. Poate avea pete roșii sau erupții pe piele.

Alan – Domnule inspector Santos, ce mai faceți?

Santos – Nu prea bine, sincer... Am în continuare bufeuri...

Clara – Vă rog, luați loc, domnule inspector...

Santos – De fapt, m-am întors să-l caut pe doctorul Cash... Nu l-ați văzut cumva?

Alan – Trebuie să fie pe aproape. Ar fi bine să o întrebați pe domnișoara Blondy. Par foarte apropiați.

Clara – De unde știi că sunt așa de apropiați?

Alan – Nu știu... Intuiția... Și apoi, când am ajuns, am încurcat ușa și mi s-a părut că l-am văzut pe Doctorul Cash... ocupat cu domnișoara Blondy în camera 13 bis.

Clara – Ce rușine... Noroc că pacientul din camera aceea este și el în comă...

Santos – Și fratele dumneavoastră? Cum evoluează?

Clara – Sincer... nu în direcția bună.

Alan – Dacă o ține tot așa, o să fim nevoiți să-l eutanasiem...

Clara – Și din partea dumneavoastră, ancheta cum avansează?

Santos – E clar că nu suntem Bonnie and Clyde. Nu vă spun nimic nou dacă afirm că fratele dumneavoastră avea inteligența unei stridii. Se confirmă tot mai mult că partenera lui a organizat totul. Ea era creierul operațiunii.

Alan – Creierul? Da... Nu mă miră prea tare.

Clara – Pentru că al lui, chiar și înainte de accident...

Santos – Ticăloasa l-a trimis la înaintare, sperând să recupereze banii imediat după. Din păcate pentru ea... și pentru fratele dumneavoastră, lucrurile au luat o turnură proastă.

Alan – Înțeleg...

Clara – Decid, nu a avut niciodată noroc.

Alan – Altceva?

Santos – Martorii spun că Patrick ar fi depus o servietă într-o consignație la Gara Centrală. Am verificat, dar nu am găsit nimic acolo...

Clara – Serios...?

Santos – Ei bine, o să încerc să dau de medicul ăsta nenorocit... (*Ștergându-se cu batista*) Pentru că mi-e din ce în ce mai cald... Vă țin la curent dacă apare ceva nou...

Alan – Mulțumim, domnule inspector... Și mai ales, aveți grijă de dumneavoastră...

Santos iese. Infirmiera intră.

Blondy – Nu aș vrea să vă grăbesc, dar va trebui să luați o decizie în privința fratelui dumneavoastră... Tocmai am primit o solicitare pentru un ficat. Ar putea salva o viață...

Clara – Foarte bine... Vă promit că vă vom da un răspuns favorabil. Lăsați-ne să ne luăm rămas-bun de la el în familie...

Blondy – Desigur...

Iese.

Clara, pierzându-și cumpătul, îl scutură pe Patrick ca să-l trezească.

Clara – Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Patrick, trezește-te! Chiar vrei să te trezești fără un ficat?!

Cei doi o privesc puțin îngrijorați.

Alan – A spus ficatul, parcă, nu?

Sam – Bine, eu vă las în familie... Și mai bine plec înainte să se întoarcă polițistul...

Alan – Poate se face mort ca să nu ajungă la închisoare?

Clara – Și ca să păstreze toți banii pentru el!

Sam – Îmi permiteți să iau servieta? Pentru dumneavoastră nu înseamnă nimic, dar pentru mine are o valoare sentimentală...

Alan – Valoare sentimentală?

Sam – Servieta asta e... e un cadou de la Patrick...

Clara – De la început v-a interesat servieta.

Alan – Da, încă înainte să găsim cheia.

Clara – Deci știați că banii sunt înăuntru...

Sam – Dar ați văzut bine că nu mai sunt!

Clara – Oare am verificat cum trebuie?

Clara încearcă să apuce servieta. Sam se împotrivește. Trag fiecare de câte o parte și servieta se rupe în două. Alan se apropie.

Alan – Are un dublu fund...

Clara – Banii sunt acolo!

Alan – Știați și ați vrut să ne păcăliți!

Sam – Bine, da, știam... Și acum ce facem?

Clara – Împărțim, cum am stabilit!

Sam – De ce aș împărți cu dumneavoastră?

Alan – Ca să evităm să vă denunțăm la poliție, de exemplu. Și să plecați din spitalul ăsta direct la pușcărie pentru douăzeci de ani.

Sam – Bine... De acord...

Alan scoate câteva bancnote din servietă.

Alan – Trei milioane de euro.

Clara – Am impresia că am câștigat la loto...

Sam – Vă reamintesc totuși că sunt bani murdari.

Alan – Murdari, dar în bancnote mici și bine tocite.

Clara – Pentru lucrările la negru de la casa mea de la țară, sunt perfecți...

Infirmiera revine cu o seringă. Sam îndeasă în grabă banii înapoi în servietă.

Blondy – Gata, am pregătit injecția...

Alan – Injecția?

Clara – O, Doamne, Patrick... Totuși, până la urmă, e fratele nostru...

Blondy (cu un aer neliniștitor) – Nu vă faceți griji. Nimeni nu s-a plâns niciodată de injecțiile mele...

Întuneric.

Sam – Ce se întâmplă?

Blondy – O pană de curent. Nu înțeleg... sistemul de rezervă ar fi trebuit să pornească imediat... Mă duc să văd ce se întâmplă...

Alan – Da, cred că e mai prudent. Pentru că în întuneric... n-ar fi cazul să încurcați pacientul la injecție...

Infirmiera iese.

Clara – În orice caz, nu vom întârzia să aflăm dacă avea cu adevărat nevoie de toate aparatele astea electrice ca să rămână în viață...

Alan – Eu nu rămân aici, pe întuneric, cu un mort-viu. Mă ia cu fiori.

Clara – Și pe mine.

Sam – Hai să plecăm...

Ies. Se aude un mesaj de așteptare, în stilul „Anotimpurile” lui Vivaldi. Elipsă.

Lumina revine. Alan, Clara și Sam revin. Și infirmiera.

Blondy (*bulversată*) – Dumnezeu! Și circuitul de rezervă a cedat. În mod normal, așa ceva nu ar trebui să se întâmple niciodată... Acum s-a rezolvat, dar...

Alan – Ce?

Blondy – Fratele dumneavoastră era menținut în viață cu ajutorul mai multor aparate... care, bineînțeles, funcționează toate pe bază de curent electric...

Clara – Și?

Blondy – Mă tem că problema eutanasiei nu se mai pune.

Sam – A murit?

Blondy – Nu se poate spune că era foarte viu nici înainte... dar acum... mă tem că este complet mort. Voi verifica totuși...

Se apropie de pacient și îl examinează rapid.

Blondy – Da... S-a terminat. Nu s-a întâmplat exact cum ne așteptam, dar până la urmă... poate că așa e mai bine, nu? Vă las. Medicul va veni să vă vadă imediat...

Iese. Ceilalți rămân înmărmuriți.

Clara – E îngrozitor...

Alan – Totuși era fratele nostru...

Sam – Cred că acum putem să-i scoatem casca.

Alan – Nu știu dacă e foarte prudent... O să fie murdărie peste tot.

Clara – N-o să-l îngropăm cu cască integrală pe cap...

Sam – Măcar să deschid viziera... Ca să ne putem lua rămas-bun...

Deschide viziera.

Alan – Îți amintești că avea ochii verzi?

Clara – Ar fi fost singurul din familie...

Alan – Ceea ce ar dovedi, încă o dată, că poate nici nu era din familie...

Sam se apropie și privește la rândul ei.

Sam – Nu!

Alan – Ce mai e acum?

Sam – Nu e Patrick!

Clara – Nu e Patrick? Dar mai devreme era Patrick!

Alan se apropie.

Alan – Ei bine... acum chiar nu mai e Patrick.

Clara – Atunci cine e?

Sam – Tipul ăsta seamănă foarte mult cu mortul viu pe care l-am văzut mai devreme în camera de alături.

Alan – Da, așa e, l-am zărit și eu când am venit. E el!

Clara – Nu putea să vină singur până aici...

Sam – Atunci unde e Patrick?

Alan se uită sub pat.

Alan – Nu doar Patrick a dispărut...

Clara – Servieta! Nu mai e aici!

Intră Santos.

Santos – Doctorul Cash a decis să mă țină sub observație pentru un control... Ați avut dreptate: la spital știi când intri...

Santos dă nas în nas cu Sam.

Santos – Interesant... Semănați foarte bine cu cineva al cărui portret îl am în buzunar...

Sam – Dumneavoastră m-ați denunțat la poliție? Și dumneavoastră ați ascuns banii?

Clara – Dar nici vorbă!

Alan – Vă asigur că nu avem nici cea mai mică idee despre ce vorbește.

Santos – Mai devreme mi-ați spus că nu o cunoașteți.

Clara – Nu o cunoaștem deloc. E prima dată când o vedem. Nu-i așa, Alan? Apropo... cine este?

Alan – Suntem puțin tulburați, domnule Inspector, cred că ne înțelegeți.

Clara – Și vă mulțumim că ne respectați durerea.

Alan – Fratele nostru tocmai a murit.

Santos – El cel puțin nu va merge la închisoare. Dar pe ea o arestez. *(Către Alan și Clara)* În ceea ce vă privește, vom vedea mai târziu. Vă rog să treceți pe la secție pentru declarații. Deocamdată, vă prezint condoleanțele mele.

Clara – Mulțumim, domnule inspector.

Santos *(către Sam)* – Cum se spune în serialele polițiste americane, aveți dreptul să păstrați tăcerea, dar tot ce veți spune poate fi folosit împotriva dumneavoastră...

Santos îi pune cătușele lui Sam și pleacă împreună cu ea.

Alan – E de neînțeles.

Clara – Ce s-o fi întâmplat, oare?

Alan – Crezi că ar fi putut să se prefacă că e în comă tot timpul ăsta?

Clara – Și să fi profitat de pana de curent ca să pună cadavrul boschetarului în locul lui, ca să credem că a murit și să-l uităm?

Alan – Asta ar explica de ce i s-a schimbat culoarea ochilor...

Clara – Ar explica mai ales de ce au dispărut banii...

Alan – Până la urmă, poate că Patrick nu era chiar atât de prost.

Clara – Da, tocmai asta mă miră și pe mine, de fapt.

Alan – Ce culoare avea ochii, mai exact?

Clara pare că nu știe.

Clara – Era roșcat, cred... Nu-mi imaginez un roșcat cu ochii verzi...

Alan – Patrick era roșcat?

Clara – Nu...?

Blondy intră.

Blondy – Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat. Și țin să vă prezint, în numele spitalului, toate scuzele noastre. Și, bineînțeles, condoleanțele noastre.

Clara – Mulțumim...

Blondy – Din moment ce o astfel de intervenție era oricum luată în calcul în cazul fratelui dumneavoastră, sper că nu veți depune plângere împotriva spitalului pentru acest mic incident... care, până la urmă, v-a scutit de o decizie foarte dureroasă...

Alan – Stați liniștită. Avem deja destule pe cap...

Blondy – Să spunem că a fost destinul... ca să nu spun mâna lui Dumnezeu...

Alan – Să nu exagerăm. Totuși, nu mâna lui Dumnezeu a tăiat curentul în spital, nu?

Blondy – Cred că este vorba despre o grevă spontană a angajaților Companiei de Electricitate...

Alan – În schimbul indulgenței noastre, sunt sigur că doctorul Cash va fi de acord cu noi că un gest comercial ar fi binevenit...

Blondy – Un gest comercial?

Alan – În ceea ce privește cheltuielile de spitalizare ale dragului nostru defunct. Recunoașteți că, dacă am aplica principiul „mulțumit sau banii înapoi”...

Blondy – Desigur. Este din partea casei, bineînțeles.

Clara – Vă mai rugăm, dacă este posibil, să-l scutiți pe fratele nostru de o autopsie. Cred că a suferit destul, nu?

Blondy – Bineînțeles. Vă mulțumesc pentru înțelegere și reveniți oricând doriți. Sunteți ca acasă aici.

Blondy pleacă, ușurată. Cei doi își întorc privirea spre pat.

Clara – Până la urmă, pentru el, cel puțin, totul s-a terminat cu bine.

Alan – Dar nu e el!

Clara – Tocmai! Asta înseamnă că nu a murit!

Alan – Ai dreptate. Și cum poliția îl crede mort, o să-l lase în pace.

Clara – Iar cu cele trei milioane ale lui, sunt șanse mici să-l mai vedem curând.

Alan – Păcat... Începusem aproape să-l găsesc simpatic...

Moment de tăcere.

Clara – Oricum ar fi, fratele nostru sau nu, ne-a dus de nas cum a vrut.

Alan – Așa e... Cum spunea cineva: „Când se retrage marea, vezi cine înota dezbrăcat.”

Clara – Nu știam citatul ăsta... L-a spus un filozof?

Alan – Un miliardar american care a făcut avere speculând la bursă... Dar nu sunt regii finanțelor filozofii secolului XXI?

Clara – Totuși... Să faci așa ceva propriilor frați. Ce ingraturitate...

Alan – Tipul ăsta n-a avut niciodată simțul familiei, îți spun eu.

Încep să iasă.

Alan – Cred că poți să uiți de lucrările tale la casa de la țară...

Clara – Da... Era prea frumos ca să fie adevărat...

Ies.

Medicul și asistenta revin. Ea împinge un mic cărucior medical acoperit cu un cearșaf alb.

Blondy – Gata, au plecat.

Cash – În sfârșit... Pot să văd bebelușul?

Asistenta ridică cearșaful de pe cărucior și apare servieta plină de bani.

Cash – Cred că de data asta chiar o să ne putem deschide clinica noastră privată, domnișoară Blondy!

Blondy – Cred că de-acum puteți să-mi spuneți Pamela...

Cash – Și de ce asta?

Blondy – Pentru că acesta este prenumele meu!

Cash o sărută.

Cash – Așadar, știați încă de la început că nu era în comă?

Blondy – Am făcut un deal cu Patrick chiar din momentul în care a fost internat aici. Confirmam diagnosticul de comă ca să-l scutim de pușcărie. Iar în schimb împărțeam magotul în trei.

Cash – Povestea cu casca integrală a fost genială. Aproape că m-ați păcălit și pe mine la început...

Râd.

Blondy – Dar să mergem la gară ar fi fost prea riscant. Era mai sigur să ni se livreze banii la domiciliu!

Cash – Punându-le cheia de la consigna din gară sub nas...

Blondy – Sau mai bine spus, la vedere, pe limba lui Patrick!

Cash – Și cu el ce facem acum? Adică adevăratul Patrick, cel din camera de alături...

Blondy – Când își va reveni și poliția îl va mai uita puțin, îi putem oferi un post de grădinar la noua noastră clinică de chirurgie estetică.

Cash – După ce îi refacem fața gratuit, bineînțeles...

Blondy – Va fi primul nostru pacient! Vă puteți face mâna pe el...

Cash – Aveți dreptate. Până la urmă, i-am promis că va fi acționar minoritar...

Râd.

Cash – Iar ideea cu pana de curent falsă! Extraordinar! Sincer, ar fi trebuit să scrieți romane polițiste!

Blondy – Sau piese de teatru!

Cash – V-am spus eu că vom face lucruri mari împreună, domnișoară Blondy.

Blondy – Pamela, vă rog...

Se sărută. Întuneric.

Cash – Dar acum nu mai e nevoie de pene de curent, nu? Sunteți sigură că nu exagerați?

Blondy – Mă tem că de data aceasta, domnule doctor Cash, e o pană adevărată.

Cash – Și bietul Patrick, care era încă sub asistență respiratorie...

Blondy – Da... Dacă nu revine curentul imediat... cred că, până la urmă, nu va mai trebui să împărțim nimic cu el...

Cash – În cazul ăsta, nu ne rămâne decât să așteptăm...

Se sărută din nou. Se aud „Anotimpurile” de Vivaldi.

Ies.

Lumină.

Pentru un final fericit, se poate vedea Patrick cu casca integrală pe cap (interpretat, de exemplu, de actorul care îl juca pe Alan) apărând în cameră din baie înainte de a fugi pe coridor.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 121 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarrealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, ireverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentatie publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită